

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument.)

PRETRESNO VIJEĆE

Haag, 27. mart 2013.

Sažetak presude Pretresnog vijeća u predmetu Tužilac protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina

U nastavku je sažetak presude koju je danas pročitao sudija Burton Hall.

Pretresno vijeće danas zasjeda radi izricanja presude u predmetu *Tužilac protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina*. Sada ću pročitati sažetak zaključaka Vijeća. Cjelovita pismena presuda postaće dostupna javnosti po završetku današnje sjednice.

Na samom početku, Vijeće želi da izrazi zahvalnost advokatima tužilaštva i odbrane, osoblju Sekretarijata, sudskim savjetnicima Vijeća i svima koji su dali svoj doprinos u vođenju ovog postupka.

Presuda je opširan dokument, u kojem se predmet izlaže u svem svom obimu i svoj svojoj složenosti. Pretres je započeo 14. septembra 2009. godine, a završio se 1. juna 2012. godine. Pretresno vijeće je zasjedalo 353 dana, tokom kojih je primilo u spis svjedočenja 199 svjedoka i 4.377 dokaznih predmeta, a formalno primilo na znanje 1.042 presuđene činjenice.

Zamisao o Velikoj Srbiji ima dugu istoriju. U jednom od svojih vidova, ova zamisao se sastoji u proširenju Srbije na dijelove Hrvatske i Bosne i Hercegovine u kojima srpsko stanovništvo živi u znatnom broju. Na tome se jako insistiralo krajem 1980-tih i tokom 1990-tih. Putem govora u javnosti i sredstava javnog informisanja, srpske političke vođe su isticale slavnu prošlost i svojim slušaocima govorile da će Srbe, ako se ne udruže, ponovo napasti ustaše, termin koji je korišćen da se Srbima ulije strah u kosti. Opasnost od fundamentalističke muslimanske zajednice takođe je prikazivana kao prijjetnja. Nakon što je bivša Jugoslavija počela da se raspada, u medijima pod srpskom kontrolom čuo se lajtmotiv da će, ako postanu manjina, Srbima život biti ugrožen. U sredstvima javnog informisanja, Srbima se nudio sljedeći izbor: ili da se vodi rat, ili da se podvrgnu vladavini nesrba.

U ovom predmetu riječ je o ulozi i odgovornosti Miće Stanišića i Stojana Župljanina za događaje koji su se odigrali u Bosni i Hercegovini po osnivanju Republike Srpske u Bosni i Hercegovini.

Miće Stanišić je bio ministar unutrašnjih poslova Republike srpske. U ovom sažetku, za Ministarstvo unutrašnjih poslova koristićemo skraćenicu MUP.

Tokom predmetnog perioda, Stojan Župljanin je bio načelnik regionalnog Centra službi bezbjednosti u Banja Luci. Od maja do jula 1992., takođe je bio član Kriznog štaba Autonomne regije Krajine - u daljem govoru, ARK.

Miće Stanišić i Stojan Župljanin se terete po deset tačaka optužnice za zločine protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja. Jedan od vidova krivične odgovornosti koji im se stavlja na teret jeste učestvovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu - ili UZP-u. Prema navodima iz optužnice, cilj UZP-a je bio da se trajno uklone bosanski Muslimani, bosanski Hrvati i drugo nesrpsko stanovništvo sa teritorije planirane

www.icty.org

Pratite MKSJ na [Facebooku](#), [Twitteru](#) i [YouTubeu](#)

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-8752; 512-5343; 512-5356

srpske države. UZP je, kako se navodi, nastao najkasnije 24. oktobra 1991. godine, kada je osnovana Skupština srpskog naroda u BiH, i postojao je sve do potpisivanja Dejtonskog sporazuma 1995. godine. Cilj UZP-a je, kako se navodi, ostvaren sredstvima koja su obuhvatala činjenje zločina navedenih u tačkama optužnice 1 do 10.

Miće Stanišić se tereti da je krivično odgovoran za zločine počinjene na teritoriji 20 opština u Bosni i Hercegovini. On je, kako se navodi, učestvovao u formiranju organa i snaga bosanskih Srba koji su provodili preuzimanje vlasti u opštinama uz primjenu sile, kao i u formulisanju politike bosanskih Srba na nivou rukovodstva radi osiguranja preuzimanja vlasti u opštinama i uklanjanja nesrpskog stanovništva uz primjenu sile. Takođe se navodi da je komandovao, upravljao i pomagao u koordinaciji snaga MUP-a koje su djelovale zajedno ili u koordinaciji sa kriznim štabovima, Vojskom Republike srpske - u daljem govoru, VRS - i drugim srpskim snagama radi ostvarenja ciljeva UZP-a. Stanišić je, kako se navodi, omogućio osnivanje i funkcionisanje logora i zatočeničkih objekata u kojima su pripadnici srpskih snaga tukli, seksualno zlostavljali i ubijali zatočenike nesrbe. Shodno tome, u optužnici se navodi da, premda je kao ministar unutrašnjih poslova bio dužan da štiti stanovništvo, nije preduzeo odgovarajuće mjere da zaštiti bosanske Muslimane, bosanske Hrvate i druge nesrbe. Pored toga, Stanišić je, kako se navodi, ohrabrivao i omogućavao počinjenje zločina od strane srpskih snaga time što nije preduzeo odgovarajuće korake u cilju istrage, hapšenja ili kažnjavanja počinitelja takvih zločina, a isto tako je doprinio održavanju kulture nekažnjivosti time što je učestvovao u tobožnjim istragama o tim zločinima.

Stojan Župljanin se tereti da je krivično odgovoran za zločine počinjene na teritoriji osam opština u Bosni i Hercegovini - opština na teritoriji ARK-a. Prema navodima optužnice, Župljanin je učestvovao u stvaranju organa i snaga bosanskih Srba koji su provodili preuzimanje vlasti u opštinama. Radi ostvarenja ciljeva UZP-a, on je, kako se navodi, naređivao, komandovao i upravljao pripadnicima i službenicima MUP-a koji su saradivali ili djelovali zajedno sa kriznim štabovima, VRS-om i drugim srpskim snagama, i učestvovao je u formiranju, finansiranju, snabdijevanju i pružanju podrške specijalnim jedinicama. U optužnici se navodi da je omogućavao, osnivao ili vodio logore i zatočeničke objekte u kojima su srpske snage tukle, seksualno zlostavljale i ubijale nesrpske zatočenike. Shodno tome, prema navodima optužnice, Župljanin nije preduzeo odgovarajuće mjere da zaštiti civilno stanovništvo Autonomne regije Krajine premda je bio dužan da ih štiti. Umjesto toga, on je, kako se navodi, ohrabrivao i omogućavao počinjenje zločina od strane srpskih snaga nad bosanskim Hrvatima, bosanskim Muslimanima i drugim nesrbima. Pored toga, prema navodima optužnice, on nije preduzeo odgovarajuće korake u cilju istrage, hapšenja ili kažnjavanja počinitelja takvih zločina, čime je doprinio očuvanju kulture nekažnjivosti, uključujući i time što je učestvovao u tobožnjim istragama o tim zločinima.

Pretno vijeće će sada ukratko iznijeti svoje zaključke u vezi sa zločinima koji su, kako se navodi, počinjeni 1992. godine u Bosni i Hercegovini.

Dana 3. aprila 1992. godine u ranim jutarnjim satima jedna paravojna grupa, poznata pod nazivom Srpske odbrambene snage ili SOS, postavila je kontrolne punktove i blokirala Banja Luku. Blokadu su orkestrirali visoki funkcioneri Srpske demokratske strane - u daljem govoru, SDS - uz podršku srpskih opštinskih vlasti, policije i Teritorijalne odbrane - u daljem govoru, TO. Mnogi nesrbi su otpušteni sa radnih mjesta, uključujući i lica na rukovodećim položajima. Pripadnici policije, uključujući pripadnike odreda specijalne policije iz CSB-a Banja Luka, počeli su da okupljaju Muslimane i Hrvate, da im pretresaju stanove, da ih tuku, pljačkaju im imovinu i odvođe ih u CSB Banja Luka, u kojem su ih isljednici policije i državne bezbjednosti saslušavali i nerijetko tukli. U opštini Banja Luka takođe se nalazio najveći zatočenički logor na teritoriji ARK, poznat pod nazivom Manjača. Počev od sredine maja 1992. godine, srpska civilna policija iz Prijedora, Sanskog Mosta, Ključa i drugih opština na teritoriji ARK odvezla je hiljade

zatočenika u Manjaču. Oko 98% zatočenika u Manjači bili su muslimanske i hrvatske nacionalnosti. U Manjači su zatvorenici držani u nehygieničkim uslovima, nije im obezbjeđivano dovoljno hrane niti ljekarske njege, a redovno su podvrgavani premlaćivanju. Više Muslimana i Hrvata umrlo je od posljedica premlaćivanja. Drugi su umrli od gušenja dok su ih hladnjačama prevozili od Prijedora do Manjače. Uslijed ove kampanje nasilja, do septembra 1992. godine već su hiljade Muslimana i Hrvata napustile opštinu. Prije nego što bi im dopustili da odu, međutim, srpski nadležni organi bi ih prisilili da im predaju i za sobom ostave najveći dio svoje imovine.

Između maja i septembra 1992. godine, 19. pješadijska brigada VRS-a i srpska policija su, boreći se zajedno, zauzele Donji Vakuf. Došlo je do najmanje sedam okršaja u Donjem Vakufu između srpske policije i Muslimana, pri čemu su srpskoj policiji podršku povremeno pružale jedinice VRS-a. Između sredine juna i sredine septembra 1992. godine, muslimanske i hrvatske civile muškog pola hapsili su pripadnici bosansko-srpske vojske, vojne policije i policije. Uhapšene bi zatočili u stanicama javne bezbjednosti, SJB. Takođe su ih zatvarali u skladište TO, u fabriku "Vrbaš Prometa" i u zatočenički objekat poznat kao "Kuća". Na ovim mjestima zatočenike su redovno tukli. Naim Sutković, zatočenik u podmaklim godinama, preminuo je od posljedica teškog premlaćivanja u skladištu, a u fabrici su život izgubila dva zatočenika. Tokom 1992. godine, 12970 Muslimana i 380 Hrvata napustili su Donji Vakuf uslijed šikaniranja i prijetnji koje su im upućivali Srbi.

Dana 7. maja 1992. godine, snage JNA ušle su u Ključ, uvele policijski sat i postavile kontrolne punktove na važnijim lokacijama širom opštine. Počev od tog datuma, pripadnici bosansko-srpske policije počeli su proizvoljno da hapse Muslimane i Hrvate. Shodno tome, bosanski Muslimani iz okolnih sela su uhapšeni i sprovedeni u zatočeničke objekte u školi i zgradi SJB u Ključu. Počev od sredine 1992. godine, sela u kojima je većinsko stanovništvo bilo muslimansko i hrvatsko podvrgnuta su granatiranju srpskih snaga. Granatiranje bi propratila pljačka dragocjenosti. Dana 1. juna 1992, vojnici VRS-a su ubili približno 76 zatočenika u Velagićima. Dana 10. jula 1992. godine, pripadnici srpske policije i vojnici VRS-a ubili su najmanje 144 muškaraca tokom operacije "čišćenja terena" u Biljanima. Veliki broj lica koja su živjela u opštini Ključ prisilno su istjerana iz svojih domova između maja 1992. godine i januara 1993. godine.

Dana 11. juna 1992. godine, srpske snage počele su preuzimanje vlasti u Kotor Varoši i okolnim selima, pri čemu su sva sela bila nastanjena Muslimanima ili Hrvatima. Ukupno 14 muslimanskih i katoličkih spomenika u Kotor Varoši je teško oštećeno ili potpuno uništeno tokom 1992. godine - uglavnom u julu i avgustu - paljenjem, eksplozivnim napravama ili granatiranjem. Odred specijalne policije iz CSB-a Banja Luka i policija iz Kotor Varoši hapsili su i zatvarali lica muslimanske i hrvatske nacionalnosti u SJB-u Kotor Varoš, u zatvoru u Kotor Varoši i u pilani. Zatočenici u SJB-u su brutalno premlaćivani i držani u nečovječnim uslovima, bez dovoljno hrane, vode i prostorija za ličnu higijenu. U zatvoru u Kotor Varoši, vojnici su fizički zlostavljali zatočenike, a neke su nasmrt premlatili ili su ih, po premlaćivanju, strijeljali. Preko 300 žena, djece i starijih muškaraca muslimanske i hrvatske nacionalnosti zatočeno je u pilani. Zatočenice su tokom noći izvodili iz glavne prostorije u pilani da bi ih potom silovali pripadnici srpskih snaga. Dana 25. jula 1992., srpske snage su ubile približno 26 muškaraca koji su se zaputili ka domu zdravlja ili su se nalazili ispred njega. Hiljade stanovnika muslimanske i hrvatske nacionalnosti su odvezeni iz Kotor Varoši ili su pobjegli uslijed zlostavljanja, zastrašivanja, pljačke, razaranja imovine i vjerskih objekata.

Srpske snage su preuzele vlast u opštini Prijedor 30. aprila 1992. godine. Među počiniocima u Prijedoru su bili članovi lokalnog Kriznog štaba, pripadnici aktivnih i rezervnih policijskih snaga, TO, JNA i VRS-a. Oko gradova i sela postavljene su blokade i kontrolni punktovi, a Muslimanima i Hrvatima je uskraćena sloboda kretanja. Oni su otpušteni sa svojih radnih mjesta. Muslimanski pripadnici policije smijenjeni su sa

dužnosti i zamijenjeni licima srpske nacionalnosti. Na radiju se pogrдно govorilo o muslimanima i iznošene su prijetnje da će biti uništeno sve što im pripada, uključujući džamije i istorijske spomenike, od kojih su na kraju ostale samo ruševine. Od Muslimana i Hrvata se zahtijevalo da svoje kuće obilježe tako što će na prozoru istaći bijelu zastavu. Njihovi domovi većinom su opljačkani i potom srušeni sa zemljom. Preko 1,000 ljudi je poginulo tokom preuzimanja vlasti u Prijedoru.

Stanovnike gradova i sela u Prijedoru i okolini sprovodili su u improvizovane zatočeničke logore u Trnopolju, Omarskoj i Keratermu. Tokom sprovođenja i po dolasku u logor bila bi im oduzeta lična imovina. Uslovi u ovim logorima - kao i u SJB-u Prijedor i na fudbalskom stadionu u Ljubiji - bili su krajnje nečovječni. Zatočeničke - među kojima je bilo žena, djece, starih i nemoćnih - su tukli, seksualno zlostavljali i lišavali ih najnužnijih životnih potreština, kao što su odgovarajuća hrana, voda, smještaj, mokri čvor i ljekarska njega. Vijeće je ustanovilo da je nekoliko ljudi umrlo u ovim zatočeničkim objektima uslijed zlostavljanja i mučenja. U logoru Keraterm, u sobi 3, tokom jedne noći oko 25. jula srpski stražari su pogubili preko 100 lica. U logoru Omarska, u kojem su Crvena i Bijela kuća izašle na posebno zao glas među približno 3000 zatočenika, od kraja jula su počela masovna pogubljenja. U Trnopolju su zatočenici bili prevashodno žene i djeca, pri čemu su žene redovno silovane.

U dogledno vrijeme, zatočenici su u konvojima protjerani na teritoriju pod muslimanskom kontrolom. Preko 33,000 hiljade stanovnika Prijedora i okolnih gradova i sela napustilo je područje opštine tokom sukoba 1992. godine. Dana 21. avgusta 1992. godine, jedan takav konvoj od četiri autobusa iz Trnopolja, u pratnji prijedorske policije i pripadnika interventnog voda, zaustavio se na putu kod litica zvanih Korićanske Stijene u Skender Vakufu. Između 150 i 200 muškaraca dobili su naredenje da izađu iz autobusa i kleknu duž ivice klanca, a potom su strijeljani. Jedan svjedok se, prema svom iskazu, okrenuo ka svom ocu i rekao: "Oče, baci se." Otac ga je tada gurnuo sa litice. Počinio su u klanac bacili ručne bombe kako bi se postarali da niko ne preživi. Pomenuti svjedok je jedan od malobrojnih koji su preživjeli. Nijedan od policajaca koji su učestvovali u ovom incidentu nije zbog toga odgovarao.

Dana 25. marta 1992. godine, predsjednik ogranka SDS-a u Sanskom Mostu najavio je da su sve srpske teritorije u opštini proglašene sastavnim dijelom Republike Srpske. U aprilu je 6. krajiška brigada JNA postavila kontrolne punktove u samom gradu. Srpske vlasti osnovale su Krizni štab, koji je bio pod kontrolom SDS-a. Krizni štab je, uz pomoć paravojnih formacija, počeo da otpušta Muslimane i Hrvate sa radnih mjesta. Pripadnici srpskih paravojnih formacija dizali su u vazduh poslovne objekte koji su pripadali Muslimanima i Hrvatima. U maju su, po naredenju Kriznog štaba, JNA i TO pokrenule operaciju oduzimanja nezakonitog oružja. U ovoj operaciji na metu su uzimani samo građani muslimanske i hrvatske nacionalnosti. Po završetku vojnih operacija protiv nesrpskih sela i naselja, pripadnici 6. krajiške brigade - uključujući i vojnu policiju - upustili su se u pljačku imovine, u razaranje kuća i džamija, a uhapsili su oko 1,600 Muslimana i Hrvata. Ove ljude držali su u teškim uslovima u zatočeničkim objektima u Sanskom mostu, u kojima su ih policajci i pripadnici TO tukli. Žene i djeca takođe su privremeno lišavani slobode, dok srpske vlasti nisu organizovale konvoje da ih protjeraju na teritoriju pod muslimanskom kontrolom. Do kraja 1992. godine, gotovo svi Muslimani su pobjegli iz Sanskog Mosta uslijed kampanje nasilja koju su protiv njih vodile srpske snage.

Početkom aprila 1992. godine, Teslić, opština sa srpskom većinom, proglašen je sastavnim djelom Republike Srpske. Nesrbe je hapsila, zatvarala i saslušavala bosansko-srpska policija. Pripadnici policije nesrpske nacionalnosti koji nisu potpisali izjavu lojalnosti srpskom MUP-u dobili su otkaz. U junu 1992. godine, srpske snage su izvršile pretres i pljačku kuća koje su u Tesliću pripadale Muslimanima i Hrvatima. Vojska je neselektivno granatirala bosansko-muslimansko selo Stenjak i Teslić pošto je istekao rok za predaju oružja prethodno određen stanovnicima. Hiljade Muslimana i Hrvata pobjegle

su iz Teslića. Stotine bosanskih Muslimana i Hrvata muškog pola proizvoljno su zatočeni u zgradi SJB-a i u skladištu TO. Dok su bili zatvoreni u ovim objektima, zatočeni su podvrgavani premlaćivanjima i boravili su u očajnim uslovima, uključujući prenatrpane prostorije i odsustvo mokrog čvora. Najmanje trojica muškaraca su izgubili život od posljedica batinanja dok su se nalazili u zatočeništvu u skladištu TO.

Bijeljina je dospjela pod srpsku kontrolu poslije četiri dana borbi, koje su započele 31. marta 1992. godine kada je stigla grupa pripadnika paravojne formacije poznate pod nazivom "Arkanovci" od kojih su svi strepili. Do 3. aprila, poginule su desetine nesrba, uključujući žene i djecu - neki od metka ispaljenog iz neposredne blizine. Tokom narednih mjeseci, nad muslimanskim stanovnicima provodio se sve veći teror putem kampanje zastrašivanja i nasilja, koja je svoj vrhunac dosegla sa ubistvom dvije ugledne muslimanske porodice. Dok je napade orkestrirao Krizni štab SDS-a, ubistva, pljačke, pretrese i oduzimanja imovine vršile su jedinica specijalne policije i različite paravojne formacije. Imućniji Muslimani mogli su dobiti pasoše za koje su plaćali vrtoglave cijene i da odu. Ostale bi, pak, jednostavno autobusom odvezli do linije razdvajanja ili bi ih zatočili u logoru Batković. U logoru je bilo više od 1,200 zatočenika, među kojima je većina tu prebačena iz logora po drugim opštinama. U logoru su uslovi za spavanje i ličnu higijenu bili loši, a zatočenike su redovno tukli, neke tako teško da su od posljedica batinanja preminuli.

Ujutro 10. juna 1992. godine, srpske paravojne formacije ušle su u Bileću. Zajedno sa pripadnicima srpske policije, uhapsile su oko 140 Muslimana i mjesecima ih protivpravno držale u zatočeništvu. Zatvorenici su držani u jezivim uslovima, a pripadnici policije i paravojnih formacija sistematski su ih tukli. Dva zatočenika su umrli od posljedica premlaćivanja. Pošto su počela hapšenja, srpske snage su muslimanskim stanovnicima nametnule ograničenja u slobodi kretanja, pljačkale su im imovinu, a kuće i džamije su im spravnile sa zemljom. Uslijed ove kampanje nasilja, muslimansko stanovništvo je pobjeglo iz Bileće.

Ujutro 17. aprila 1992. godine, Bosanski Šamac su silom zauzele srpske snage, uključujući vojnike JNA. Tokom sljedeća dva dana, nesrpsko stanovništvo je prisiljeno da preda oružje u ruke JNA. Neposredno poslije preuzimanja vlasti, počela su hapšenja širokih razmjera i pljačke koje su vršile srpske snage. U aprilu 1992. godine, poslovne i privatne objekte u vlasništvu Muslimana i Hrvata su uzimale na metu, oštećivale i razarale snage JNA i druge srpske snage. Dana 7. maja 1992. godine, 16 zatočenika muslimanske i hrvatske nacionalnosti koji su bili zatvoreni u skladištu u Crkvini, u opštini Bosanski Šamac, strijeljao je i ubio jedan pripadnik srpske paravojne jedinice. Dana 26. aprila 1992. godine, ljudstvo JNA je izvršilo prisilno premještanje 47 zatočenika iz Bosanskog Šamca u Brčko; 4. jula 1992. godine, između 70 i 80 nesrpskih zatočenika je prebačeno u jedno selo u Hrvatskoj.

Dana 30. aprila 1992. godine, srpske snage digle su u vazduh dva mosta koji su grad Brčko povezivali sa Hrvatskom. U toj eksploziji je poginulo između 70 i 100 civila. Sutradan je 1000 pripadnika srpskih snaga - uključujući JNA, paravojne formacije i bataljone TO - napalo Brčko. Muslimanske četvrti su granatirane i pljačkane, dok su kuće razarane i prepuštane požaru. Pripadnici paravojnih formacija i jedna specijalna jedinica, zvana "Crvene beretke", sjatili su se u Brčko da pljačkaju i haraju. Muslimanski i hrvatski spomenici postali su predmet napada, pri čemu su jednog popodneva tri džamije razorene u roku od svega nekoliko minuta. Muslimani i Hrvati su u velikom broju pobjegli iz opštine. Od maja do avgusta 1992. godine, civili muslimanske i hrvatske nacionalnosti hapšeni su i zatvarani na najmanje 14 lokacija. Nesrbi zatočeni u logoru Luka držani su u jednom prenatrpanom hangaru. Dragocjenosti su im oduzete, a oni su prisiljeni da obavljaju fizički rad. Žene su silovane, a zatočeni izuzetno surovo premlaćivani. Svake noći, tokom najmanje pet noći, komandant logora, Goran Jelisić, dolazio je na vrata hangara i vikao da dobrovoljci izađu. Zatočeni koji bi se pojavili bili bi postrojani uza zid, gdje bi ih

vojnici tukli i psovali. Jednog zatočenika izvukli bi iz stroja i prisilili ga da legne na asfalt sa glavom iznad rešetke šahta kanalizacije. Tom zatočeniku bi pucali u potiljak. Zatočenici koji bi ostali postrojeni uza zid bili bi prisiljeni da uklone tijelo, a onda bi se ubistvo ponovilo nad još najmanje jednim zatočenikom iz stroja. Zatočenici koji bi ostali u hangaru svaki put bi čuli jedno te isto, kad god se izvodi grupa zatočenika: najprije glas koji kaže: "Lezi dolje. Prisloni glavu na rešetku." A onda pucanj. Približno 50 ljudi je na ovaj način ubijeno svake noći.

Dana 3. maja 1992. godine, pripadnici srpskih paravojnih formacija, policije i JNA zauzeli su grad Doboju, dok je srpski Krizni štab preuzeo vlast u cijeloj opštini. Pripadnici banjalučkog odreda specijalne policije i paravojne formacije - uključujući Crvene beretke, Predine vukove i Martićevce - zaveli su teror u gradu, silujući, pljačkajući i ubijajući muslimansko i hrvatsko stanovništvo. Crvene beretke i druge paravojne grupe su oduzimale imovinu Muslimanima i Hrvatima, hapsile su ih, tukle u CSB-u i odvodile u Centralni zatvor u Doboju, kojim su upravljali pripadnici Ministarstva pravde Republike Srpske po instrukcijama srpskog Kriznog štaba u Doboju. Zatočenici su držani u nehigijenskim uslovima, a pripadnici paravojnih formacija bi ih uveče tukli. Tokom radnog vremena, zatočenike su odvodili u CSB i tamo su ih tukli. U isto vrijeme, srpske snage su razarale muslimanske i katoličke spomenike. uslijed atmosfere zastrašivanja, hiljade muslimanskih i hrvatskih stanovnika pobjegli su iz Doboja 1992. godine.

Do aprila 1992. godine, Gacko je već bilo pod kontrolom JNA. Selo je opljačkano i spaljeno, a najmanje 137 Muslimana je ubijeno. Potom je 270 Muslimana i Hrvata zatvoreno u šest zatočeničkih objekata. Zatočenici u hotelu uz elektranu držani su u jezivim uslovima - upućivane su im prijetnje, maltretirani su i seksualno zlostavljani. Neki su premlaćivani, a neki ubijeni. Zatočenicima koji su odvedeni u zgradu SJB-a Gackom oduzeta je lična imovina, nisu dobijali dovoljno hrane i vode, a boravili su u prenatrpanim prostorijama i nehigijenskim uslovima. Mnogi su premlaćivani u više navrata. Jedni zatočenici su gledali kako druge pogubljuju, poslije čega bi ih prisilili da počiste krv. Jedan čovjek je bio prisiljen da gleda kako lice sa kojim je u bliskom srodstvu siluju pripadnici Crvenih beretki. Potom su ga šutnuli u lice, polomivši mu nos i jagodicu. Neki zatočenici su odvedeni na most u blizini Kotline, policajci su ih strijeljali i bacili sa mosta. U maju i junu, 800 žena i djece muslimanske nacionalnosti su odvezeni iz grada. Kada su JNA i policija napale Fazlagića Kulu 17. jula, još više stotina ljudi je pobjeglo.

U martu 1992. godine u Ilijašu, SJB se podijelio po nacionalnoj osnovi, a srpski Krizni štab je preuzeo vojne i civilne ustanove na teritoriji opštine. Dana 27. maja, pripadnici SJB Ilijaš napali su selo Gornja Bioča. Spalili su muslimanske kuće, ubili dvoje ljudi i ranili jednu djevojčicu. Grupu muškaraca iz sela su priveli i zatvorili naizmjenično u više zatočeničkih objekata. Dana 4. juna, srpski vojnici i policajci napali su većinski muslimansko selo Lješevu, u kojem su ubili 20 muslimanskih mještana, dok su ostale raselili u Podlugove i tamo ih zatočili zajedno sa licima iz drugih sela u Ilijašu. Hrvatske i muslimanske zatočenike su premlaćivali i prisiljavali ih da pjevaju srpske nacionalističke pjesme. Oko 17. avgusta, zatočenike su srpska vojna policija i službenici SJB-a u Ilijašu prebacili u zatočenički centar u Vogošći, poznat pod nazivom Planjina kuća.

Krajem marta ili početkom aprila 1992. godine, policija u Vogošći se podijelila po nacionalnoj osnovi. Veći dio opštine su pod srpsku kontrolu stavile jedinice vojske i policije između 4. i 17. aprila 1992. godine. Pošto je odbilo da se preda, pretežno muslimansko selo Svrake je bombardovano iz vojnih aviona i zauzeto 3. maja 1992. godine ili približno tog datuma. Tada je do hiljadu Muslimana zatočeno u kasarni u Semizovcu. Svi su pušteni na slobodu posle dva do tri dana, izuzev 100 zatvorenika koji su prebačeni u zatočenički objekat zvani "Bunker". Tamo su ih pripadnici srpske policije u Vogošći tukli, držali ih u lošim uslovima i koristili za opasne radove i kao živi štit. Dana 8. jula, Srpska opština Vogošća je osnovala još jedan zatočenički objekat u Vogošći u "Planjinoj kući". U

ovom zatvoru je držano više od 100 zatočenika, uglavnom Muslimana, pri čemu su ih tukli i koristili kao živi štit.

Od marta 1992. na dalje, pripadnici policije i rezervne policije Pale hapsili su Muslimane i Hrvate i zatvarali ih u fiskulturnu salu i zgradu SJB Pale. Ove zatočenike zlostavljali su vojnici, pripadnici specijalne policije pod komandom Rajka Kušića, a ponekad i civili. Policija nije uradila ništa da to zaustavi, a neki zatočenici su umrli uslijed ovih premlaćivanja. U fiskulturnoj sali u Palama, zatočenike su izgladnjivali i držali u tako nehygijenskim uslovima da su na kraju bili pokriveni vaškama. Uprkos tome, bili su prisiljeni da rade. Dana 22. maja 1992., srpske snage pokrenule su napad na Renovicu i Donju Vinču. Palili su kuće koje su pripadale Muslimanima a seljani su pohapšeni i prebačeni s Pala na teritoriju pod muslimanskom kontrolom. U cijeloj opštini Pale, vršen je stalni pritisak na muslimanske građane da odu. Do početka jula 1992., SJB Pale, po naređenju Kriznog štaba Pale i Skupštine opštine, organizovao je transfer preko hiljadu nesrpskih stanovnika iz opštine u nekoliko konvoja. Nakon što su otišli, pripadnici policije Pale prisvojili su imovinu koja je pripadala Muslimanima.

Dana 14. aprila 1992., Uzički korpus JNA ušao je u Višegrad. Organizovani su konvoji, mnoga sela ispražnjena od njihovog nesrpskog stanovništva. JNA se povukla iz Višegrada 19. maja 1992. ostavljajući iza sebe srpske paravojne jedinice, uključujući i jednu koju je vodio pripadnik rezervne policije, Milan Lukić. Ove jedinice su izvodile rasprostranjene operacije maltretiranja i ponižavanja kao što su otmice, silovanja, krađa, razaranja imovine i samovoljna nasumična ubistva. Dana 7. juna 1992. Milan Lukić oteo je i pogubio pet muškaraca Muslimana na obali rijeke Drine. Dana 14. juna 1992. Milan Lukić, Sredoje Lukić, koji je bio pripadnik redovne policije u Višegradu, te drugi naoružani Srbi, zatvorili su u jednu kuću u Pionirskoj ulici grupu civila Muslimana, uglavnom žena, djece i starijih osoba. Kuća je zapaljena, a osobe koje su pokušale da pobjegnu su ustrijeljene. U ovom incidentu ubijeno je oko 66 osoba. Utvrđeno je da su ubijene stotine civila ne-Srba a najmanje 11000 Muslimana pobjeglo je iz opštine Višegrad.

U aprilu 1992., opština Vlasenica podijeljena je po nacionalnoj osnovi, a 19. aprila Srpski krizni štab preuzeo je vlast u opštini. Muslimani su bili izloženi diskriminatornim mjerama: bili su prisiljeni da predaju svoje oružje, otpušteni su s posla i raspoređivani na radne obaveze. Provaljivano je u njihove domove i radnje i na njima su nacrtani natpisi protiv Muslimana, njihova imovina je ukradena a gradska džamija je uništena. Uslijed ovakvog tretmana muslimansko stanovništvo je pobjeglo iz Vlasenice. Teritorijalna odbrana, JNA i jedinica specijalne policije Vlasenica vršili su operacije u pretežno muslimanskim selima kao što su Zaklopača i Drum, tokom kojih su zatvarali ili ubijali muškarce Muslimane, iseljavali žene i djecu na teritoriju pod muslimanskom kontrolom i uništavali njihove domove. Muslimani su bili zatočeni u opštinskom zatvoru u Vlasenici, zgradi SJB i logoru Sušica. Zatočenici su bili izloženi ispitivanjima, premlaćivanjima, silovanju, ubijanju i drugim nehumanim uslovima. Dana 21. maja 1992. na jednom mjestu van Nove Kasabe, ustrijeljeno je i ubijeno najmanje 28 muškaraca Muslimana iz opštine Bratunac koji su bili zatočeni u Vlasenici.

Dana 8. aprila 1992. srpska policija i paravojne snage, zajedno s Teritorijalnom odbranom i jedinicama JNA, granatirali su i zauzeli Zvornik. Vojna operacija nastavila se tokom aprila, maja i juna i srpske snage su zauzele nekoliko muslimanskih sela u opštini. Nakon napada na muslimanska sela, srpski policajci, pripadnici paravojnih snaga, JNA i TO protjerali su muslimansko stanovništvo, uništili njihove kuće i džamije, i ukrali njihovu imovinu. Srpske snage su takođe uhapsile stotine muškaraca Muslimana i zatočili ih u objekte u i oko Zvornika. Srpski policajci i pripadnici TO tukli su i maltretirali zatočenike. U Domu kulture u Čelopeku, Žute ose i druge paravojne formacije, uz znanje policije, teško su tukli i ranjavali muslimanske zatvorenike. Takođe su ih ponižavali, seksualno zlostavljali i unakazili. Dušan Repić, jedan od vođa Osa, prisilio je dva para očeva i sinova da vrše seksualne radnje jedni nad drugima, uključujući seksualno općenje i penetraciju

drškom od metle. Drugi pripadnici Osa su odsijekali penise i uši zatočenika i prisiljavali ostale zatočenike da ih pojedu. Ako zatočenik to ne bi učinio, bio je ubijen. Od kraja maja do početka juna 1992., pripadnici TO i paravojsnih snaga, uključujući Žute ose i Bijele orlove, pogubili su najmanje 497 zatočenih Muslimana. Počev od aprila 1992., srpske snage su protjerale na hiljade Muslimana iz opštine ili su oni sami pobjegli uslijed kampanje nasilja.

U dodatku Presudi, Pretresno vijeće je iznijelo analizu forenzičkih dokaza i svoje nalaze u vezi sa svakom od pojedinačno imenovanih 1735 žrtava ubistava navedenih u Optužnici.

Pretresno vijeće će sada rezimirati svoje zaključke u vezi s navodima Tužilaštva da je najkasnije 24. oktobra 1991. nastao udruženi zločinački poduhvat koji je postojao tokom cijelog perioda sukoba u Bosni i Hercegovini do potpisivanja Dejtonskog sporazuma 1995. Tužilaštvo tvrdi da je cilj UZP-a bilo trajno uklanjanje bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugog nesrpskog stanovništva s teritorije planirane srpske države sredstvima koja su obuhvatala činjenje zločina navedenih u tačkama 1 do 10.

35. U pisanoj Presudi, Pretresno vijeće je konstatovalo da, nakon što su poslanici Stranke demokratske akcije i Hrvatske demokratske zajednice u bosanskoj Skupštini 15. oktobra 1991. usvojili Deklaraciju o nezavisnosti, SDS i rukovodstvo bosanskih Srba počeli su da stvaraju odvojene i paralelne institucije bosanskih Srba i osnivaju srpske opštine širom Bosne i Hercegovine. Rukovodstvo Srpske demokratske stranke izdalo je Varijantu A i B Uputstava. Glavna svrha ovih uputstava bila je da se pripreme lokalne srpske zajednice i njihovo rukovodstvo da preuzmu vlast u opštinama širom Bosne i Hercegovine.

Ono što je uslijedilo, kao što je upravo opisano, bilo je nasilno zauzimanje tih opština i pokretanje rasprostranjene i sistematske kampanje terora i nasilja, koja je dovela do uklanjanja velikog broja nesrpskih stanovnika ovih opština činjenjem zločina za koje je Vijeća utvrdilo da su izvršeni. Tokom cijelog perioda na koji se odnosi Optužnica, rukovodstvo bosanskih Srba upravljalo je događajima koji su se odvijali u opštinama ostvarujući kontrolu nad političkim i vojnim strukturama. Na osnovu brojnih izvjava koje su vođe bosanskih Srba davale u to vrijeme, Vijeće je zaključilo da je cilj ovih radnji bilo uspostavljanje srpske države, što je moguće etnički „čišće“, uklanjanjem bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata.

Vijeće je prema tome uvjeren, van razumne sumnje, da je najkasnije 24. oktobra 1991. stvoren zajednički plan i da je postojao tokom cijelog perioda na koji se odnosi Optužnica. Cilj zajedničkog plana bilo je uklanjanje bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata s teritorije planirane srpske države činjenjem zločina deportacije i prisilnog premještanja, kao zločina protiv čovječnosti.

Pretresno vijeće će se sada pozabaviti pitanjem da li su optuženi u ovom predmetu bili članovi udruženog zločinačkog poduhvata.

Stojan Župljanin je rođen 22. septembra 1951. godine u selu Maslovare, opština Kotor Varoš. Godine 1975., nakon što je završio Pravni fakultet, započeo je karijeru u policiji. Tokom perioda na koji se odnosi Optužnica, bio je načelnik Centra službi bezbjednosti Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske, takođe poznatog kao CSB Banja Luka. Do 6. maja 1992. SJB-ovi svih opština koje su pripadale Autonomnoj Regiji Krajine ili ARK-u našli su se u zoni odgovornosti CSB-a. Premda nema dokaza da je Župljanin bio član Srpske demokratske stranke, on je bez sumnje imao snažne veze s njom. Kao najviša policijska vlast u ARK-u, Župljanin je imao zakonsku dužnost da štiti cjelokupno civilno stanovništvo bez obzira na vjeru, nacionalnost, rasu ili politička uvjerenja. Dana 5. maja 1992. Župljanin je postao član Kriznog štaba ARK-a. Od aprila do kraja jula 1992. Župljanin je izdao nekoliko naredjenja svojim policajcima da slijede

uputstva ovog regionalnog organa. U ta naređenja spadaju razoružavanje Muslimana i Hrvata i ograničavanje iznosa valuta i količine vrijednosti koje se mogu iznijeti iz ARK-a.

Stojan Župljanin je, u dogovoru s banjalučkom TO i članovima Srpske demokratske stranke i ARK-a, bio jedan od ključnih aktera iza organizovanja blokade Banja Luke 3. aprila 1992. Kada je nesrpska zajednica u Banja Luci zatražila zaštitu policije, Župljanin je ili davao lažne garancije ili to otvoreno odbio. Pored toga, Župljanin je poslao svoje policajce, uključujući i odred specijalne policije CSB Banja Luka da razoružaju muslimansko i hrvatsko stanovništvo i da, zajedno s ostalim srpskim snagama, učestvuju u zauzimanju opština u ARK-u. Dok je bio angažovan u ovim operacijama, Župljaninov odred specijalne policije, koji je on formirao od srpskih nacionalista, od kojih su neki ranije imali kriminalni dosije, počinio je gnusne zločine protiv Muslimana i Hrvata, uključujući silovanje, mučenje i ubistvo. Iako je stalno informisan o zločinima ove specijalne jedinice, Župljanin je nastavio da ih angažuje u operacijama u bliskom kontaktu s muslimanskim i hrvatskim civilima, koje je odred nastavio da zlostavlja. Župljanin je takođe znao za protivpravno hapšenje i zatočavanje hiljada Muslimana i Hrvata u ARK-u, za surove uslove u kojima su bili zatvoreni i za zlostavljanja i druge zločine koji su nad njima okrutno vršeni. Uprkos ovim saznanjima, Župljanin je nastavio da angažuje svoje policajce na čuvanju protivpravno zatočenih zatvorenika i naređivao prebacivanja i premještanja zatočenika iz objekata pod kontrolom policije u logor Manjača. Župljanin jeste izdao nekoliko naređenja kojima je opominjao policajce ARK-a da poštuju zakon, ali su ova naređenja bila bez rezultata i, kako je Pretresno vijeće konstatovalo, nisu se istinski ni kanila sprovesti. Osobito, 20. jula 1992. Župljanin je predložio Stanišiću da se prema protivpravno zatočenim ne-Srbima odnosi kao prema taocima i da ih razmijeni za srpske zatvorenike. Uprkos tome što je itekako znao za zločine počinjene protiv nesrpskog stanovništva, uključujući i one koje su počinili njegovi potčinjeni, Župljanin nije pokrenuo istragu o ovim zločinima niti kaznio počinioce. U barem dva incidenta, u kojima su pripadnici policije ubili veliki broj Muslimana, Župljanin je zavarao pravosudne organe u nastojanju da zaštiti počinioce od krivičnog gonjenja.

Pretresno vijeće konstatuje, van razumne sumnje, da je ovim djelima i propustima, Stojan Župljanin i namjeravao, i značajno doprinio planu uklanjanja bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata s teritorije planirane srpske države. Štaviše, zločine za koje je Pretresno vijeće zaključilo da su izvršeni van tog plana, kao što su ubistvo, istrebljenje, protivpravno zatočenje i mučenje, Župljanin je mogao predvidjeti. Vijeće je pregledalo dokaze koji povezuju fizičke počinioce s članovima UZP i konstatuje da se zločini počinjeni u opštinama ARK-a mogu pripisati barem jednom članu UZP, a time i Stojanu Župljaninu.

Miće Stanišić je rođen 30. juna 1954. u selu Ponor, opština Pale. Godine 1973. počeo je raditi u SUP-u Sarajevo i nakon što je završio Pravni fakultet 1982., postao je inspektor. Stanišić je prisustvovao prvom sastanku Savjeta ministara Skupštine bosanskih Srba. Na tom sastanku, prioritet je bila demarkacija granica nacionalne teritorije za Srbe, kao i uspostavljanje organa vlasti na toj teritoriji. Stanišić je učestvovao u osnivanju SDS-a i radio na širenju i sprovođenju njegove politike. U periodu na koji se odnosi Optužnica, bio je ministar unutrašnjih poslova samoproglashene Republike Srpske. Kao najviša vlast u Republici Srpskoj u pitanjima unutrašnjih poslova, Stanišić je imao zakonsku obavezu da štiti cjelokupno civilno stanovništvo - bez obzira na vjeru, nacionalnost, rasu ili politička uvjerenja. Stanišić je bio u bliskim odnosima s Radovanom Karadžićem i drugim vodećim članovima UZP. I on je bio ključni pripadnik vlasti koje su donosile odluke od početka 1992. na dalje.

Stanišić je imao ukupnu nadležnost nad snagama policije Republike Srpske i angažovao organe unutrašnjih poslova u skladu s politikom i odlukama koje su donosili Predsjedništvo, Savjet za nacionalnu bezbjednost i Skupština bosanskih Srba ili SBS. Njegovo ponašanje, prisustvo na ključnim sastancima, prisustvovanje sjednicama

Skupštine bosanskih Srba i prihvatanje položaja ministra unutrašnjih poslova, sve to ukazuje na njegovo dobrovoljno učešće u stvaranju odvojenog srpskog entiteta unutar Bosne i Hercegovine podjelom teritorije na nacionalnoj osnovi. U tom cilju, Stanišić je snage aktivne policije, ojačane nekvalifikovanim rezervnim policajcima, stavio na raspolaganje za koordinirano djelovanje s oružanim snagama kako bi se na terenu ostvarila efikasna podjela na nacionalnoj osnovi. Iako je znao da su ove zajedničke snage počinile zločine, Stanišić je stalno odobravao raspoređivanje svojih snaga policije na ovaj način. Takođe je dozvolio da vojska stalno koristi rezervne snage, uglavnom u svrhu čuvanja zatvora i zatočeničkih logora. Stanišić je tražio da se redovni policajci povuku iz borbenih dejstava tek pri kraju 1992., kada je najveći dio teritorije Republike Srpske bio konsolidovan.

Pretno vijeće je usvojilo dokaze da je Mićo Stanišić izdavao naredjenja tokom 1992., posebno između jula i avgusta, da se zaštiti civilno stanovništvo. Međutim, Stanišić nije koristio ovlaštenja predviđena zakonom da osigura sprovođenje ovih naredjenja, iako je znao da su nakon njih poduzete tek ograničene radnje. Nadalje, naredjenja u vezi sa zatočeničkim logorima bila su posljedica pažnje međunarodne zajednice i odnosila su se najviše na imidž Republike Srpske u očima svijeta. Time što nije udaljio zastranije pripadnike iz policijskih snaga, Stanišić je prekršio profesionalnu obavezu da zaštiti i čuva civilno stanovništvo na teritorijama pod njihovom kontrolom. Činjenicu da je Mićo Stanišić mogao da učini više potvrđuje odlučnost kojom se bavio krađom Golfova koji su pripadali MUP-u RS i zastrašivanjem lokalnih srpskih vođa od strane paravojnih grupa nakon izbijanja neprijateljstava.

Pretno vijeće konstatuje, van razumne sumnje, da je ovim radnjama i propustima, Mićo Stanišić i namjeravao, i značajno doprinio planu uklanjanja bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata s teritorije planirane srpske države. Štaviše, zločine za koje je Pretno vijeće zaključilo da su izvršeni van tog plana, kao što su ubistvo, protivpravno zatočenje i mučenje, Stanišić je mogao predvidjeti, osim zločina istrebljenja kojim ćemo se pozabaviti za koji trenutak. Vijeće je pregledalo dokaze koji povezuju fizičke počinioc s članovima UZP i konstatuje da se zločini počinjeni u opštinama, osim prisvajanja ili pljačke imovine i bezobzirnog razaranja Bileće, mogu pripisati barem jednom članu UZP, a time i Mići Stanišiću.

Kada je riječ o zločinu istrebljenja, Vijeće je pregledalo dokaze o Stanišićevoj odgovornosti za ovaj zločin u skladu s preostalim modalitetima odgovornosti za koje se tereti u Optužnici. U pogledu incidenta istrebljenja u opštinama Ključ, Kotor Varoš, Prijedor, Brčko, Višegrad, Vlasenica, Zvornik i Banja Luka, Pretno vijeće zaključuje da Stanišić nije krivično odgovoran za podsticanje zločina istrebljenja, niti je odgovoran za pomaganje i podržavanje u izvršenju ovog zločina. Pretno vijeće je dalje analiziralo Stanišićevu odgovornost za istrebljenje u okviru doktrine komandne odgovornosti i zaključuje da on ili nije znao, ili nije imao razloga da zna, da će doći do istrebljenja, da je u toku ili da je izvršeno. U slučaju Korićanskih Stijena, iako je Stanišić saznao za istrebljenje preko 150 muškaraca Muslimana nekoliko dana nakon zločina, Pretno vijeće konstatuje da on ne snosi krivičnu odgovornost za ova krivična djela jer Tužilaštvo nije dokazalo da Stanišić nije preduzeo nužne i razumne mjere da kazni počinioc u vezi s ovim incidentom.

Ovim je završen sažetak zaključaka Pretnog vijeća.

Sada ću pročitati dispozitiv Pretnog vijeća koji se nalazi u pisanoj Presudi:
Molim da ustane optuženi Mićo Stanišić.

Iz gorenavedenih razloga i na osnovu članova 23, 24 i 27 Statuta Međunarodnog suda i pravila 98 ter, 101, 102 i 103 Pravilnika o postupku i dokazima, Pretno vijeće ovim ODLUČUJE sljedeće:

Pretresno vijeće vas, Mićo Stanišiću, PROGLAŠAVA KRIVIM, po članu 7(1) Statuta za sljedeće tačke Optužnice:

Tačka 1: Progoni, zločin protiv čovječnosti, putem sljedećih djela u osnovi:

Ubistva;
Mučenje, okrutno postupanje i nehumana djela;
Protivpravno zatočenje;
Stvaranje i održavanje nehumanih životnih uslova;
Prisilno premještanje i deportacija;
Pljačkanje imovine;

Bezobzirno razaranje gradova i sela, uključujući uništavanje ili namjerno oštećenje vjerskih i drugih kulturnih objekata;

Nametanje i održavanje restriktivnih i diskriminatornih mjera;

Tačka 4: Ubistvo, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

Tačka 6: Mučenje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

U odnosu na sljedeće tačke Optužnice, a na osnovu principa koji se odnose na kumulativne osude, Pretresno vijeće NE IZRIČE presudu za:

Tačku 3: Ubistvo, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 5: Mučenje, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 7: Okrutno postupanje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

Tačku 8: Nehumana djela, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 9: Deportacija, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 10: Nehumana djela (prisilno premještanje), kao zločin protiv čovječnosti.

Pretresno vijeće konstatuje da Mićo Stanišić NIJE KRIV, po članu 7(1) i 7(3) Statuta za sljedeću tačku Optužnice:

Tačka 2: Istrebljenje, kao zločin protiv čovječnosti.

Pretresno vijeće ovim izriče Mići Stanišiću jedinstvenu kaznu od 22 godine zatvora. Mićo Stanišić je u pritvoru od 11. marta 2005. i na osnovu pravila 101(C) Pravilnika ima pravo da mu se u kaznu uračuna vrijeme do sada provedeno u pritvoru. Na osnovu pravila 103 (C) Pravilnika Mićo Stanišić ostaje u pritvoru Međunarodnog suda sve dok se ne privede kraju organizovanje njegovog transfera u državu gdje će izdržavati kaznu.

Sada možete sjesti.

Molim da ustane optuženi Stojan Župljanin.

Pretresno vijeće vas, Stojane Župljaninu, PROGLAŠAVA KRIVIM, po članu 7(1) Statuta za sljedeće tačke Optužnice:

Tačka 1: Progoni, zločin protiv čovječnosti, putem sljedećih djela u osnovi:

Ubistva;
Mučenje, okrutno postupanje i nehumana djela;

Protivpravno zatočenje;
Stvaranje i održavanje nehumanih uslova života;
Prisilno premještanje i deportacija;
Pljačkanje imovine;

Bezobzirno razaranje gradova i sela, uključujući uništavanje ili namjerno oštećenje vjerskih i drugih kulturnih objekata;

Nametanje i održavanje restriktivnih i diskriminatornih mjera;

Tačka 2: Istrebljenje, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačka 4: Ubistvo, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

Tačka 6: Mučenje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

U odnosu na sljedeće tačke Optužnice, a na osnovu principa koji se odnose na kumulativne osude, Pretresno vijeće NE IZRIČE presudu za:

Tačku 3: Ubistvo, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 5: Mučenje, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 7: Okrutno postupanje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja;

Tačku 8: Nehumana djela, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 9: Deportacije, kao zločin protiv čovječnosti;

Tačku 10: Nehumana djela (prisilno premještanje), kao zločin protiv čovječnosti.

Pretresno vijeće ovim izriče Stojanu Župljaninu jedinstvenu kaznu od 22 godine zatvora. Stojan Župljanin je u pritvoru od 11. juna 2008. i na osnovu pravila 101(C) Pravilnika ima pravo da mu se u kaznu uračuna vrijeme do sada provedeno u pritvoru. Na osnovu pravila 103 (C) Pravilnika Stojan Župljanin ostaje u pritvoru Međunarodnog suda sve dok se ne privede kraju organizovanje njegovog transfera u državu gdje će izdržavati kaznu.

Sada možete sjesti.

Sekretarijat će sada podijeliti kopije pisane Presude stranama.

Suđenje je ovim završeno.

I sjednica je završena.
